

08 Sürgün

2024

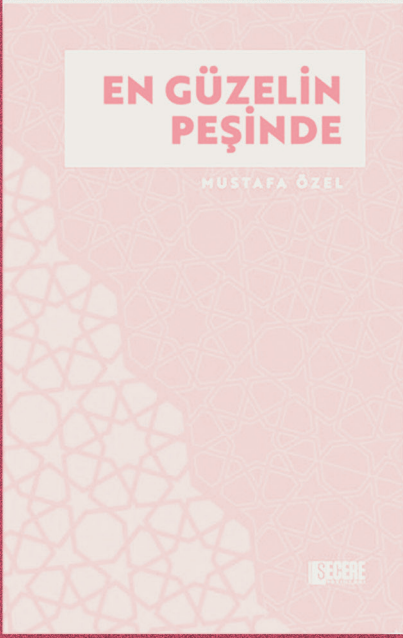
EYLÜL-EKİM

İKİ AYLIK KÜLTÜR & EDEBİYAT DERGİSİ

MEHMET BULAYIR ŞEHNAZ FINDIK İNAN AYŞE ŞİMŞEK AYŞE ZÜLAL GÜNAY FEYZA ŞİMŞİR
MERVE ATASOY MUHAMMED SÖNMEZ MÜMTAZ ÖZLEN BETÜL YAVUZ GÖZDE ÇİMEN RABİA EGEMEN
REYHAN ÖZSOY ZEYNEB RABİA AKTÜRE DİLARA BARUT HATİCE AKKAŞ VİLDAN TEZEL

ŞECERE YAYINDA...

ŞECERE
YAYINLARI

Kitaplara buradan ulaşabilirsiniz

İMTİYAZ SAHİBİ

İnsan ve Medeniyet
Hareketi Adına:
Kemal Özden

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Mehmet Bulayır

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şehnaz Fındık İnan

EDİTÖR

Betül Yavuz

ALAN EDITÖRLERİ

Musa Yaşaroğlu
Zeyneb Betül Kavak
Ceyhun Balcı

GRAFİK TASARIM

Hanne Nur Özden

ÇİZİMLER

Hanne Nur Özden

ISSN

2980-2512

İki ayda bir yayınlanır.
Yerel Süreli Yayın.
Yazı ve reklamların içerik
sorumluluğu sahiplerine aittir.
Kaynak gösterilerek
alıntı yapılabilir.
Dergimize www.surgun.net
adresinden erişebilirsiniz.

İpin Ucu Kimin Elinde?

Rüzgardır uçurtmayı elinizden alıp göklere tırmandıran, bunu her çocuk bilir. İlk uçurtma deneyiminizi hatırlayın. Babanız ya da abiniz her kim eşlik ettiyse uçurtma sevdanıza. Uzun uğraşlardan sonra havalanan uçurtmanın makarasını tutuşturur elinize. Sıkıca tutmanızı öğütler ipin ucundan. Oysa siz ipi hafifçe çaktırmadan salmak için can atarsınız. Çünkü sizin uçurtmanız yukarıya, en yukarıya özgürce havalanmalı, özgürce dalgalanmalıdır gökyüzünde. Tıpkı karşıdan karşıya geçerken elinizden tutulmasına isyan ettiğiniz gibi uçurtmanın ipliyle de aranız hoş değildir. Onu, uçurtmanın özgürlüğüne ket vuran, çok bilmiş, size güvenmeyen bir büyük gibi görüp bu iş birliğinden gizli bir pişmanlık duyarsınız. Bir bıraksam ipin ucunu, özgürce varsa uçurtmam yıldızlara, diye geçer aklınızdan.

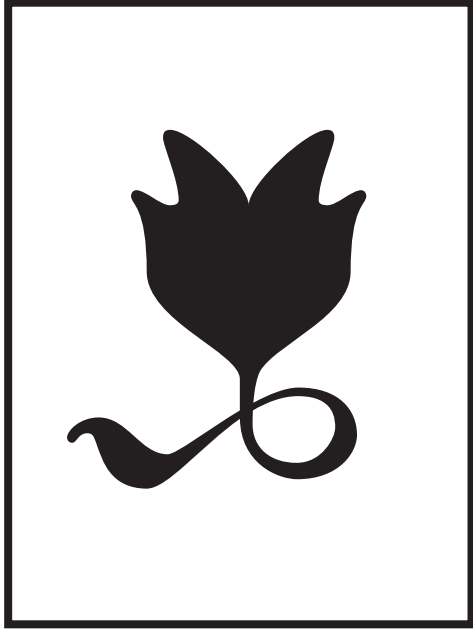
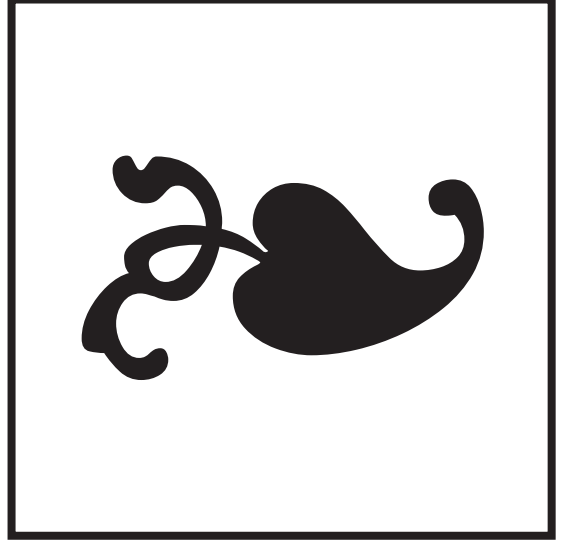
Bir punduna getirip uçurtmanız özgürleşsin diye, makarayı elinizden bıraktığınızda, uçurtmanızın gökyüzünde delice çırpınıp savrulduğunu, sonra uzaklarda bir yerde yeryüzüne kafa üstü çakıldığına tanıklık edersiniz yaşlı gözlerle. Uçurtmanızı havada tutanın sadece rüzgâr olmadığı, onu tutsak eden diye mahkûm ettiğiniz o ip olduğunu o vakit keşfedersiniz. İpten özür dilemek, hakkını teslim etmek vakti gelmiştir, aklı erenler için.

O yüzden olsa gerek serseri tabiatlı, nerede akşam orada sabah, savrulan akılsız insanlar için ipsiz sapsız tabiri kullanılır edebiyatımızda. İnsanı da değerli kılan, dengede tutan, ipsizliği değildir. Onun değerler sistemi ile bağına kuran “aidiyet ipi” olsa gerektir. Yanlış iplere tutunmak da tıpkı ipsiz kalıp savrulmak kadar uçurtmanın yolculuğuna zeveldir elbette. Dolayısıyla ipin ucunu elinize verene de ipin mahiyetine de dikkat kesilmek gerekir; uçurtma için de uçurtma sevdalısı için de bu bir sorumluluktur.

İşte bu düşüncelerle *Sürgün dergimiz* bu sayısında sizleri bir uçurtma şenliğine çağırıyor. Kağıdıyla, çitısıyla, ipliyle sahih bir geleneğe yaslanıyor, bu topraklarının rüzgarlarına bırakıyoruz kendimizi. Bu ülkenin göklerinde, özgürce dalgalanıyoruz, maviliklere doğru...

Her daim, yeni *Sürgün*lerde buluşmak üzere, hoşça kalın...

Mehmet Bulayır
GENEL YAYIN YÖNETMENİ

FLEURON yazıcı çiçeği olarak da bilinir, noktalama işareti veya tipografik kompozisyonlar için bir süs olarak kullanılan tipografik bir öge veya gliftir.

ŞEKİL 1 şiir

ŞEKİL 2 öykü

ŞEKİL 3 deneme

MEHMET BULAYIR ••••• 06
Şeytan Uçurtması

ŞEHNAZ FINDIK İNAN ••••• 07
Ben Bu Ölüyü Ne Yapacağım

AYŞE ŞİMŞEK ••••• 08
Makara

AYŞE ZÜLAL GÜNAY ••••• 11
Gökyüzünde Heyelan

FEYZA ŞİMŞİR ••••• 12
Sulanmış Kelimeler

MERVE ATASOY ••••• 14
Lahza

MUHAMMED SÖNMEZ ••••• 16
Başka

MÜMTAZ ÖZLEN ••••• 17
Geceleyin Uçurtması

BETÜL YAVUZ ••••• 19
Mavi Kuyruk

GÖZDE ÇİMEN ••••• 22
Yüklü Mavi Balonlar

RABİA EGEMEN ••••• 24
Kayıp Aranıyor

REYHAN ÖZSOY ••••• 26
Pamuk İpliğinden Hayatlar

ZEYNEB RABİA AKTÜRE ••••• 29
Sadece Tanrı İz Bırakmaz

DİLARA BARUT ••••• 34
Kabil'in Sultanları

HATİCE AKKAŞ ••••• 35
Merhamet

VİLDAN TEZEL ••••• 37
Öteki Amnezi

HANNE NUR ÖZDEN ••••• 38
Kuş Günceleri:
Dostluğa ((mı)bu) Veda

MEHMET BULAYIR

Şeytan Uçurtması

yemin etsem, başım ağrımaz derdi babam
benimse her yemin ettiğimde
delice ağrırdı başım
neden ağrıdığını söylemezdim ama
korkardım
başımı şefkatle okşar
sirkeyle ovardı babam
sonra, kocaman elleriyle tahtaya vurur
şeytanın kulağına, kurşun sıkardı

bense korkardım silahlardan
şeytandan da korkardım elbet
bir de mesela, babamın sıkça bahsettiği
şeytana pabucunu ters giydiren adamlar vardı
kim olduğunu bilmediğim
o adamlardan da korkardım
şeytanın pabucuyla niye uğraşır ki insan?

şeytan nasıl bir şeydi acaba?
sormaya da korkardım
kocaman kırmızı gözleri
alev çıkan ağzıyla
korkunç bir ejderha olmalı
oysa uçurtması vardı ne garip
gökyüzünden bize gülerdi
belki, bu sevimli yüzüyle kandırdı
kovdurdu cennetten ceddimizi

ŞEHNAZ FİNDİK İNAN

Ben Bu Ölüyü Ne Yapacağım

kimse anlamayacak şu sefil düşüşe inat gelmek bilmeyen ölümü
eşikte bekleyen dostsa ölüm ve alıp giderken başını bir gün
hiç kimse diyemeyecek ki bu yazgı benden daha hoyrat daha zor
ve misafir bir karar değildir, intihar dedikleri şu yakıcı kor
bir bilseler uyumak intihardı ve uyanık kalmaktı yaşamak

yazarken ruh kanatlarıma bir 'hu' düşer ki gaffetle katlederim ruhu
kaf dağında sandıklarımı yolda bulduklarına değişirim sonra
gömülürken sormayın toprağa bağrında biter mi ıstırabım diye
ölünce anladığım bir tek buymuş ve bir tek bu azap benimmiş yine

hasta mıydı, yoksa yolunu mu kaybetmişti insana dair ne varsa
yuvasından kopuk, bağıryanık, sesi cılız ve vicdanı sönük...
tarumar olmuş toprakların analarına sımsıkı sarılma be ölüm
sevda türküleri söyleyen kuşların kanatlarına dolanma artık!

düşümde vurduğum kaç taze yürek varsa karşıma dikilmiş
yüksek bir ihtişamla selamlıyorlar öldürdüğüm fikirleri
ne yakamdan düşüyor şu nefes almak işkencesi ne de ciğerimden
enkazında yokluyorum kendimi bu ölümle ne yapılır hiç bilmeden.

AYŞE ŞİMŞEK

Makara

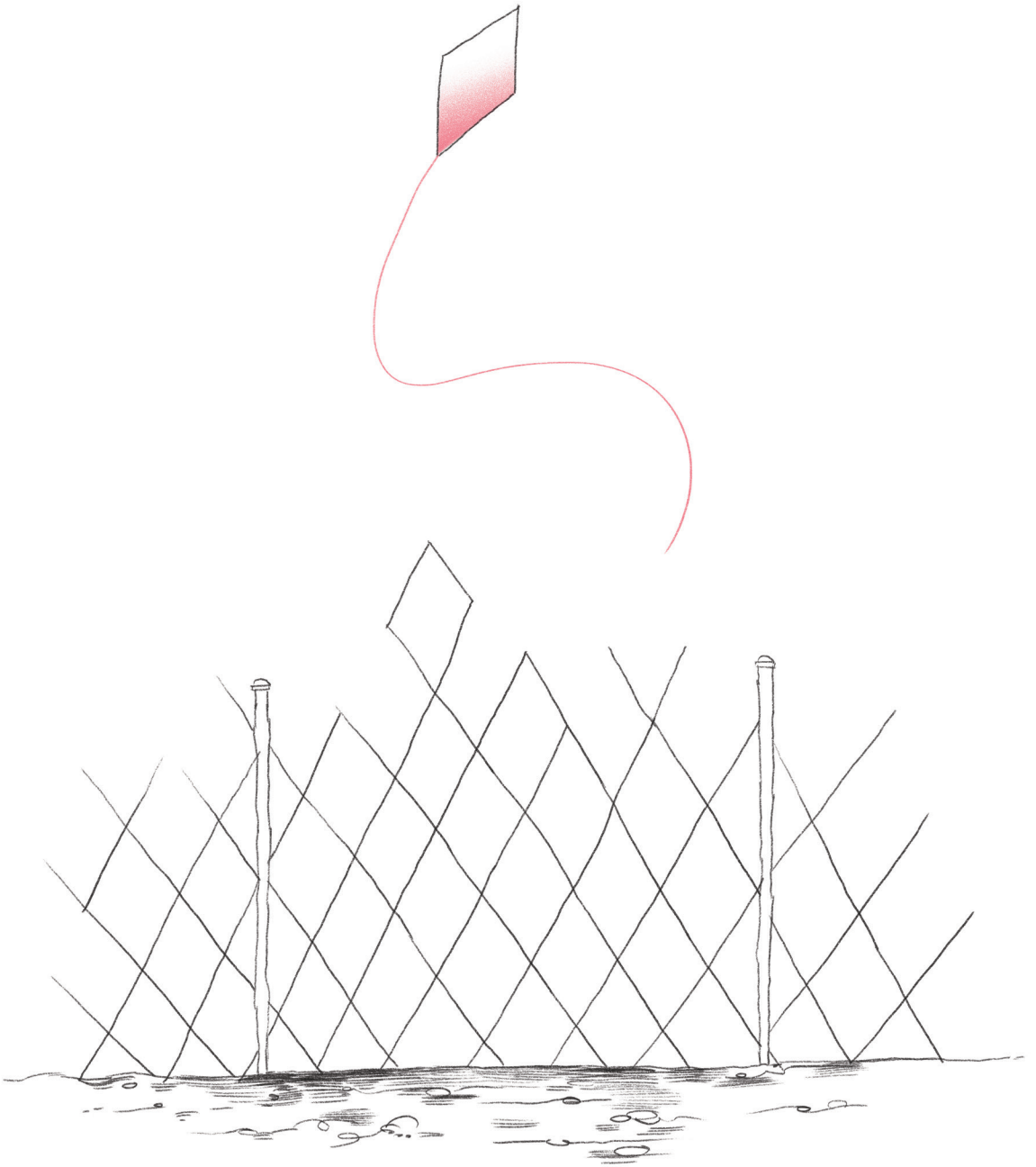
metre metre primat
 dansı ve bilekleri boyuna kuşkulu
 bir sırda mekik dokuyabilirken
 insan o dağların kaçtığı yükü omuzlamış olmanın kibriyle
 bir surdan diğerine gezinirken
 e r k i
 kalbindeki tilkisi
 bir tarlabası faresine yanaşacak

başını yasladığı bu göğüste
 teninin altında su çeken bir çalımla
 kalbine bir makara inşa edecekler tarla faresinin
 bu makara tilkinin topuklarını şişirir
 avurtlarını yükseltir
 güzel
 ve cephe alınmaya müsaade etmeyen bir ifade belirir
 tilkinin yüzünde

bense
 bu göz alıcı manzaraya karşı hâlâ
 canımı örselemesine razı olacak kadar
 kırgınım dünyaya
 benim için dünya
 bu yarıklarını suyla örten beyhude çaba
 en fazla iki kabuk
 en fazla iki yara

madem gümüş bir tomrukla kalbime vuruldu o sabah
atsın ve göğsümü kanla hırpalasın diye
isterim
derimdeki tuz akdenizden şiire yayılsın
boy boy sıradağlar yükselsin alın çatımdan
yetsin yaşıma toprak doldurduğum
yaşat
madem yaşatacaksın

o sıra
tatlı rayihasıyla güzel kelimeler sızar dudağımdan
tilki kalbimden koşup
bir tarlabası faresinin makarasına iner
metre metre primat
dansı ve bilekleri boyuna kuşkulu inler
adem bir oğuldan
eşref-i mahlukat dinler

AYŞE ZÜLAL GÜNAY

Gökyüzünde Heyelan

İçimde binbir sema kımıldamakta
oysa dili dönmüyor anlatmaya hiçbirinin
Hummalı bir yeldir beni tutuklu kılan
naylon bir savaş lehçesinden uçarı bir gülümseyişle, öyle sessiz ve yavan:
Ben,
dünyanın dönmesine alışamam.

Yıllanmış reklam panolarında dört bir yanı belalı aksimle
belki yeniden göğе salınmam için her şey
her şey o beyaz gövdemin sedef tellerini
bulutlara yem edip bittiğinden

yamru bir el vardıysa da üstümde
gözlerde haşyetle koşarak turlardı dünyayı
kemirgen bir hevesti belki beni olduran
belki sadece solak düşlerin kıpırtısı

Yolumu düzlüyor ufukta taşeron sesleri
Bir çift göz yolumu gözlüyor
Beni göğе çalan bir güneş kabarcığı oluyor bedenim
Güdemediğim havanın yolcusuydum ama
nasıl
kumaşım yetmiyor kaldırmaya sekinetini

Ben şimdi o kara gözlerinde çocuğun uğuldayan bir yaz akşamı gibi
Süratla süzülen o uçurtmayım
Dikenli tellere kucak açmışım

yine de her yıkılış
kendi cennetini yaratmaz mı Allah'ım

FEYZA ŞİMŞİR

Sulanmış Kelimeler

Rıza abi bize ordan iki çay kap getir
Bu gece devlet kurup devlet yıkacağız
Tarihe şahitlik edecek kelimelerimiz
Duvarlara afiş asacağız
Kutsal davamız
İri puntolu laflarımız
İdeallerimiz
Kavgamız, aşkımız
Ne de olsa genç değil miyiz?

Rıza abi bize şu siyah poşetlerden getir
Büyük olanlardan
Vazgeçtiğimiz hayalleri dolduracağız içine
Baş ağrılarımızı
Kalp kırıklıklarımızı
İncittiğimiz karıncaları
Tepeleyip göndereceğiz şehrin dışına
Ne de olsa göz görmeyince gönül katlanmıyor mu?

Rıza abi şu senin plakçılardan haber var mı?
Nicedir mahalleye uğramayan eskicilerden
Zerzevatçılar, hasırcılar, arzuhalçiler
Urgancılar, zembilçiler, kendirciler
Aman guzum aman okuyun
Okuyun da memur olun teyzeler!

Rıza abi bu alçak tavanlı şehir benim yurdum
Beni hep aynı yerimden tartaklayan sızı aynı sızı
Bu her birimize koyu bir gerdanlık gibi yazgı biçen
Memleket benim memleketim

Rıza abi ben uçurtmalardan umudu kestim
Serçelerden, martılardan, kırlangıçlardan
Modern zamanının avcıları gökyüzüne tünediğinden beridir
Özgürlüğün kokusu duyulmadığından
Ne olsa uçma hakkı güçlü olanda değil midir?

Rıza abi kaybolmuş günlerimin yasını getir
Bir başka baharda açabilmem için
Suladığın kelimeleri
Yanı başıma getir.
Ne de olsa kelimeler
Filizlenmek için değil midir?

MERVE ATASOY

Lahza

Ölüleri ziyaret meselesini fazla ciddiye aldığım andan beri,
 Ciddiye alınmayışımı alışkanlık yapanları izliyorum.
 Bazen kitaplardaki Pasha Palas otelinin camından,
 Bazen de İstanbul'a ilk adım atanların seyirlik gösteri yeri Haydarpaşa tren garından.
 Hem konuşsun hem sussun literatürüne uymayan
 Fakat dengesizliği yine üzerime yıkılan bir beklentiyle boğuşmaktan ziyade,
 Ölümü düşünerek bekliyorum.
 -yor ekini buncacık cümlelerin aslında hepsi yapmamın bizatihi bir durumu var.
 Şimdiki anı yaşama hevesimi şeker sanan büyüklerin
 Bir çare elime vermeyişleriyle
 Ve sonradan alışılmışın dürtüsü içinde hiç istenmeyişyle
 Aniden karşıma çıkınca da eksikliğini kalben hissedince,
 hep -yor'lanıyorum.

Horlanıyorum belki,
 Zamana ait kalabilmek büyük meziyetken,
 Geriye dönme hevesimi ahiretten evvel buraya saklıyorum.
 Gazetelerde çıkan intihar haberlerinin artık içimi karartmayışıyla,
 İnsanlığımdan kaybetmeye başladığım bozukluklukları sayıyorum.
 Üstelik tamlatacak tek bir esnaf bulamazken
 Bozuk yaşıyorum.

Ömrüm ne kadar bilemiyorum ki şiirimi ustalar gibi I-II diyerek ayırayım.
 Bir otel odasında bulunması dışında bu kâğıtların bir cazibesi olmadığının da farkındayım.
 Belki hislerimi karşıya geçirecek gücüm yoktur diyerek kendi şiirimi kendim tutup kırayım.

Mademki şiirim bu yüzyıla, ruhum yetmişlere dayanıyor.
 Öyleyse harmanlamadan ikiye bölmeliyim her şeyi.
 Kendime kendimden bulaştırmamalıyım.
 Bir mektup yazmalıyım, başucuma.
 Çekilecek fotoğraf için ayarlamalıyım her şeyi, istediğim haliyle.
 Sonra görünmesini istediğim ifademi bırakmalıyım yastığıma, öylece.
 Çıkacağı yolculukta gidemediğim yüzyılın insanlarına rastlamayı ummalıyım, son kez.
 Kurtulmalıyım buradan.
 Yırtmalıyım çadırımın yeşil bezini,
 Bir şiir olarak hatırlanmayı amaçladığım için ölmeliyim.
 Bir şiir.
 İçimi ani bir telaş kaplamalı,
 Bildiğimi sandıklarımı unutup,
 Tüm düzenimi alt üst edip,
 Yeni bir şiir yazmak için mektubumun arkasını kullanmalıyım aniden.
 Yazma tutkum önüne geçmeli hayata olan vedamın.
 Ölürcesine yazmalıyım.

Masif bir masanın ham hali kokmalı bir anda odam,
 Bu yanlışlığı düzeltmem için biri elini uzatmalı bana.
 Aidiyet duygumun hat safhada olduğu bir zamana gitmeli ve
 Ve insanlar üzerimde tepinirken,
 Ben namütenahi huzuru tatmalıyım.
 Zamanda kalmak için öyle çok çaba sarf ettim ki,
 Şimdi bir dem uyumalıyım.

MUHAMMED SÖNMEZ

Başka

kapıya mühür henüz vurulmuş
şimdi nereye gitmeli
başka yerler olsaydı dedim
başka yerler başka şehir
canım, bilirsin işte başka
işte şimdi ya bir yol bulmalı
ya kavgasını sürmeli toprağın!

şarkılar tufanlar getirdi senden
sen o gemiye bindirmedin
bir adın gerekli bana
adından kuvvet bulmalıyım
bir dağ bulup turlamalıyım
seninle konuştuğuma varsın kimse inanmasın
ama ölümdür bana bu akıp gelen
hala gemiyi bekler dururum
yoksa içindeyim de bakar kör müyüm?

beklemek; ağızda mayhoş bir tat
ölüm, kalım, sevgili, çalım
şimdi varım yarınlar yoktur
bir çiçeğe hep senden bahsetmek isterim.

MÜMTAZ ÖZLEN

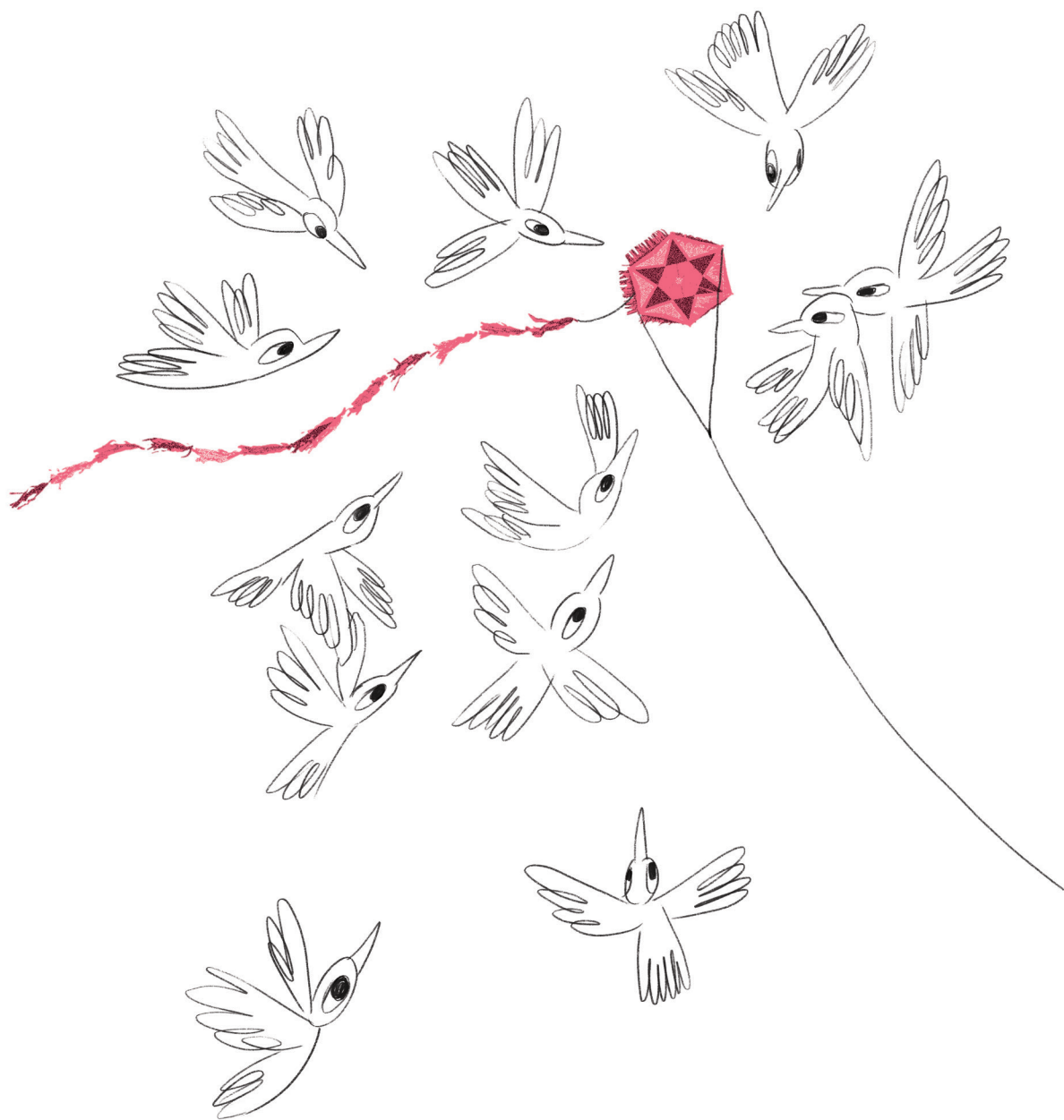
Geceleyin Uçurtması

Kaderini bilsen umudun olur muydu ?

Bir tutanın vardır bilirim,
Gökte salınmış güvercin gibi süzülüşün,
Mahzun hatıralarının ilzamındandı,
Görünmezdi karanlıklar ile sesteş yüzün,
Seni geceleyin aradığımdandı.

Mahzenlerde ekşimiş bir türkü ile,
Her şeylerini sevdalara dar eden yörükler,
Hangi Türk dağının eteklerinde konmuş,
Gölgesiz bir rüzgarı bekler.

Durma uç!
Durursan daha şedit vurur hatır,
İpin bolsa da inkar etme,
Görmesen de bir tutanın vardır.

Mavi Kuyruk

BETÜL YAVUZ

Gıcırdayan kapı göz kapaklarını açacak bir merak uyandırmadı. Tatlı bir rüzgâr kulağını okşuyordu. Babasıyla son hazırlıkları yapıyorlar, uzun, upuzun kuyruklu uçurtma ellerinde. Öyle heyecanlı ki ayaklarına engel olamıyor, babasının etrafında pervane gibi dönüyordu. Her dönüşünde aynı soru sürekli daha heyecanla soruluyordu. Uçacak dimi baba? Baba uçacak dimi? Dimi uçacak baba? Babasının gülümsemesi bitmiyor onun soruları. Rüzgâr iyice esmeye başladı, örüğünden çıkan saçları gülümseyen çehresinin iki yanından hızla geriye doğru savruluyordu. Babası uçurtmayı tutması için verdiği zaman bir an sanki kendisi de uçacakmış gibi “Uçacağız dimi baba?” dedi. Babası dayanamayıp kahkahayı bastı. “Kızım bu rüzgâr ikinizi birden uçuramaz, istersen önce o uçuşun” dedi. “Tamam baba sımsıkı tutuyorum...”

Pencereden içeriye giren rüzgâr kapıyı hızla çarptı. Göz kapaklarına engel olamadı bu sefer. Güneş artık odanın içindeydi. Birden

hızlıca kafasını sağa sola çevirip etrafına bakmaya başladı. Uçurtmam.. Babam.. Rüya mıymış...? Hemen salona koşup babasına rüyasını anlatmak istedi ama geç kalmıştı, babası çoktan işe gitmek için evden ayrılmıştı bile. Kapının bir daha hızla çarpmasıyla annesi söylenmeye başladı yine.

—O pencere yine mi açık, kapat artık şu penceremi!

—Ha ha haayır! Kapatmayacağım!

—Bak havalar iyice soğudu hasta olacaksın!

“Üşümüyorum ki ben, kapatamam hem penceremi.” Tekrardan odasına döndüğünde arkadaşlarının sesi tüm odayı doldurmuştu. Dayanamayıp pencereden kafasını aşağıya doğru sarkıttı, arkadaşları hadi gelsene diye seslenmeye başlamışlardı bile. “Hayır, gelemem. Hem kafesi temizlemem gerek” diyemedi.

—Tamam, tamam geliyorum, bekleyin biraz.

İzin almak için annesinin yanına gittiği zaman akşam dedesini ziyaret edecek-

rini, saat beş olmadan evde olması gerektiğini öğrenmişti. Gelmek istemediğini söylemişti ama bu yaşta evde tek kalamayacağı söylenerek reddedilmişti isteği. Kelimeler şimdi hızla içine doluyordu bir ağızdan söylüyordu hepsini. *Kimse yedi yaşında bir çocuğu ciddiye almaz tabi. Bir... iki... üç... dört... beş... altı... yedi. Sayınca hemen bitiyor işte, hep o yüzden. Bir sürü sayım olsa o zaman herkes kulaklarını kaptırırdı bana. Tamam, yedi hemen bitiyor sayınca ama geçenlerde babam söyledi tılsımlıymış yedi. Yedi kat gök varmış sonra yedi günde yaratılan dünya sonra yedi kat cennet sonra bilmiyorum... Şimdi benim de yaşıım yedi o zaman benim de tılsımlı sözlerim olabilir. Yedi yaşıındayım, sarı ayakka-bılarım, örgülü saçlarım var.*

En çok kuşlara bakmayı seviyorum. Bizim sokakta bi' dut ağacı var tam saydım, beş dedim uçmaya başladılar, beş de hemen bitiyor onlar da küçük hemen uçuyorlar. En sevdiğim oyun, güneş bizim sokaktaki taşlara vurduğunda çember çizip koşarak gölgemi izlemek. Hem bazen öyle hızlı koşuyorum ki birden havalanıp uçacağım sanıyorum. Yok yok sonra güm diye düşünüyorum ama ağlamıyorum çok, apartmanlara bakıyorum kuşlar geçmiş apartmanları ama uçurtmalar geliyor aklıma, uçurtmalar da kuşları geçer. Bu oyunu kimse benimle oynamıyor ama diğer oyunlar daha sıkıcı. Hadi gel oyun oynayalım dediklerinde "hayır" diyemiyorum. Ben hayır diyene kadar onlar çoktan gülüp gitmiş oluyorlar. Beni öyle bırakıp gitmelerini istemiyorum. Her oyuna evet diyorum. Evet! En çok da o zaman canım sıkılıyor.

Altmışa kadar say bak, sakın bak gözlerini açmak yok! "Biliyorum saklanın hadi", dedi. 1.2.3.4.5..... 57.58.59.60. Önüm arkam sağım solu sobedir saklanmayan ebedir. Hepsini sobelemişti işte, sıra onlardaydı artık ama arkadaşları birden ebe değilim diye bağırmaya başladılar. Birden ebe değilim sesleri tüm sokağı sardı.

"Koşuyorum şimdi. Ebe değilim dedim

hadi yakalasınlar beni! Hayır hayır yakalamasınlar beni. Yakalarlarsa hemen sormaya başlıyorlar. Sen, şey... niye söyleyemiyorsun bizim gibi kelimeleri."

Yakalanmıştı işte. Şimdi hiç konuşmadan eve gitmek istiyordu hem saat çoktan beş olmuştur. Hepsi birden sormaya başladılar yine. Dedene mi bir şey oldu? Hem beş demek o kadar zor değil ki, saymayı da bilmiyor musun sen? Hayır demeyi herkes bilir hem çok kolay. Koşmaya başlıyor yeniden saçlarının örgüsü açılıyor, annesinin hiç üzülme dediği geliyor aklına. *Üzülüyorum ki hiç bir daha arkadaş da olmam görürler onlar.* Eve doğru yaklaştığında sokağın başındaki dut ağacına takılıyor gözleri sanki mavi kuyruklu bir kuş ağacın tam tepesinde duruyordu. Emin olmak için bir daha gözlerini kapatıp açıyor, dudakları kıpırdamaya başlıyordu.

—De de dedemin bana aldığı kuş mu o?

Ağaca doğru hızla koşmaya başlıyor...

—Keşke şimdi bi' merdivenim olsa onu ağaca yaslar tepesine çıkar alırdım kuşumu.

Tekrardan gözlerini ağacın tepesine dikey ama... Gözleri yokuşa sürülmüş, dudakları depremin eşiğindeydi. Bir yandan gözyaşlarını siliyor bir yandan:

—Biliyorum gelecek hem de de dedem evlerini buluyorlarmış demişti.

Akşam dedesiyle birlikte bütün hesapları yapmıştı, beş gün kalmıştı yanında sadece beş gün ve şimdi yedinci gündü. Evlerinin oradaki dut ağacında da gördüğüne göre hem yaşıyor demek hem de uzaklaşmadığına göre pencerenin kenarındaki kafesini bulabilir demekti. Neşesi yerine gelmişken babası sabah kendisini niçin aradığını sormuştu, gözleri yeniden parlıyordu. Rüyasında upuzun kuyruklu bir uçurtma uçurttuklarını gördüğünü anlatıyordu babasına. Öyle güzelmiş ki uçurtması, kuşlar bile uçurtmasına bakıyormuş rüyasında. Eve döndüklerinde pencereyi kapat-

mamak için yine inat etti.

–Ha ha hayır diyorum ha ha hayır!

Biraz üşümüştü ama vazgeçmemişti kararından. Gözünü açtığı zaman beyaz, uzun, upuzun mavi kuyruklu uçurtma karşısındaydı. Rüyada mıydı acaba yoksa gerçek miydi gördüğü? Dışarıdan gelen top sesleri salonda dedesinin aldığı ağır eski saatin tik tağı çok gerçekti ama. Hem aynı anda her şey bir rüya olamazdı dimi. Evet evet yanlış görmüyordu tam kitaphlığının yanında duran şey bir uçurtmaydı. Babası söz verdiği gibi yapmıştı, uzun, upuzun mavi kuyruğu vardı uçurtmasının. Yalın ayak koşmaya başladı salona doğru, sesinde yeni havalanan uçurtmanın ufak ufak dalgalanışı vardı.

–Babaa... babacım... uçurtma... uçurtmam çok güzel... gerçeği daha güzelmiş babacım.

Babası kendisini aşağıda beklediğini eğer uçurtmak istiyorsa çok geç kalmamasını söyledi. Geç kalmak mı..? Öyle hızlıydı ki uçacaktı bi' kere geç kalır mıydı hiç. Kapıyı çeker çekmez yüzünde muzip bir gülümsemeyle babasının elini tuttu. Gidecekleri yer biraz uzaktı ama olsun babası ne anlatsa dinleyebilirdi hatta akşam pencereyi kapatmaya bile razı gelebilirdi. Tepeye yaklaştıklarında ayaklarının altında bulut varmış gibi hoplaya hoplaya yürüyüşü yavaşladı. Şimdi gözü uçurtmanın ipindeydi. Sıkı tutması gerektiğini biliyordu ama hiç tutmamıştı ki şimdiye kadar... Babasının başında pervane gibi dönmeye başladı yine. “Uçacak dimi baba, “baba uçacak dimi..?” Evet uçuyordu işte, babası yavaşça ipi ona teslim etti o an kendi de uçacakmış gibi kalbi pır pır ediyordu. Birden uçurtması yalpalamayı başladı, ne oldu ki şimdi? Baba babaaa uçurtma! Allah'tan çok uzağa düşmemişti, hemen babası ağaca çıkmaya başladı, birden dedesinin anlattığı köydeki incir ağacından düşen amca geldi

aklına.

–Baba babaaa incir ağacı.

–Biliyorum kızım korkma. Şimdi alıp geliyorum.

“Öyle güzel uçuyordu ki ben de onun gibi uçmak istedim ama bir kuş değildim, ben de uçurtmalara tutundum.”

Sonra babam düştü.

“Merak etme sadece birkaç hafta yürüyemeyeceğim, hem alçı çıktığında yeniden gideriz, istersen mavi kuyruğu daha da uzatırız”, dedi babası. Gözlerindeki bulutlar yavaş yavaş açılmıştı, şimdi beklemeliydi artık. Mavi kuyruk da bekleyecekti. Yine çağırıyor arkadaşları, bu sefer uçurtma uçuracaklarmış gel hadi sen seversin diyorlar. Gözleri heyecanla açılıyor, ayakları kapıya doğru koşmaya çoktan hazır. Pencereden uzaklaşırken gözü birden sürahiye, bardağa ve babasına takılıyor.

–u uu uçurtma...

–ba ba babamm.

–Ha ha hayır! Siz gidin, gelmeyeceğim.

Mavi kuyruk ve babamı bekleyeceğim.

Yüklü Mavi Balonlar

GÖZDE ÇİMEN

Karanlık, balyoz gibi ağırlaşmış kafamın içi ve sıcak tahta kokularının ortasında, yüklü mavi balonlarımla olduğum yerden yükselmeye karar verdim. Evet bunu tam olarak şu an yapmaya istekliyim. Parlak mavi balonlarımı şişirdim, şişirken kendi nefesimin sesinden başka hiçbir şey yoktu. Bir elimde geçmişimle olan tek bağım diğer elimde geleceğimle beraber kurtulamadığım belirsizliklerim. Ellerimi bıraktıktan sonra gezegeni saran o ince mavi çizginin önemini tam olarak o zaman takdir ettim. Dünyayı çevreleyen o ince mavi çizgi... Hatırlayabildiniz mi Hatırlayamadıysanız gidip bir bakın, dünya için hayati olan her şeyi içeren o hassas mavi denge. İşte o çizgi şu an farkında bile olmadığımız nefeslerin yaşam filtresi. Artık yüklerimle beraber nefes alıp verebildiğimiz tek gezegen olan dünyadan uçmak için hazırdım. Daha rahat yükselebilmek için bütün yüklerimi daha ufak bölümlere ayırdım, ayırırken her biri kendi içinde özelleşti. Geçmiş şaşkınlıklarım, kalbimi parçalayan heyecanlarım, odamın arkasındaki göz yaşlarım, mutfak dolabında saklanan bıçaklar, kırılan ayna, eski otobüs, hastane kokuları ve sana duyduğum özlemlerim...Hepiniz yüklerim oldunuz.

Mavi balonlarla Üsküdar'dan yükselmeye başlarken önce evimden, mahallemden

daha sonra bulutların arasından, asit püskürten topraklardan, kuşların ötmediği, bitkinin yetişmediği dünyanın çıkışına vardım. Davetsiz misafir olarak yükseldiğim bu ince çizgide bacaklarımı salınarak dünyanın çeperine oturdum. Samanyolunu, yıldızları, dev toz fırtınalarını, uçan nehirleri ve güneşi göremediğim bir manzaram vardı. Yine de dünyanın ince çizgisine yumuşak etimi yaslayıp bacaklarımı sallamak acayip hoşuma gitmişti. Yörüngemin dünyanın dönmesiyle değişmiş olmasından dolayı Kuzey Afrika'da kalın kahverengi tozla kaplanmış toz fırtınasına şahit olmaya başladım. Bu toz fırtınasının yolculuğu Amazon ormanlarında mükemmel gübre işlevini görmek için çoktan yörüngesini seçmişti. Bir nefeslik oksijenin bile çıkmadığı şu meşhur Amazon havzası... Bir an sırtımdaki yükleri tam bu noktadan Amazon ormanlarına fırlatmak istedim ama toprakla buluştuklarında filiz versinler istemedim. Dünya dönmeye ben bacaklarımı sallamaya devam ediyordum nasıl olsa yörünge değişmeye devam edecekti.

Yüklerimi attıkça daha derine, daha derine gidip beni kulağımdan çekemesinler diye onları okyanusa fırlatmaya karar verdim. Zamanın dışında olduğum bu çizgide neyi beklediğimi bilmeden bir bekleyiş içine girdim. İstanbul'da sahil kenarında sadece

denizi ve iyotu hissettiğim o anlar gibi beklemektir bu. Bu sefer ben doğru zamana ulaşmak için çırpınmayacak, o doğru olduğuna inandığı bir anda gelip beni bulacaktı. Esiri olduğum yüklerim gitmek için kilidi tam vakitte çevirecekti. Artık yukarıya baktığımda bir gökyüzü manzaram olmadığı için ben de sürekli aşağıya bakmaya devam ediyordum. Dünyanın buradan görünüşü bakımından en çok dikkatimi çeken diatomeler olmuştu (yaşamın kaynağı algılar). İnsan saçından dört kat daha ince, dünyanın oksijen kaynağının sırrı, öğütülmüş kayaların silikalarını kullanarak üreyen bu canlılar bulunduğum yerden dünyayı sarmış rengarenk bir yılan benziyordu.

Şimdi bir nefes alın!

Şimdi bir daha nefes alın!

Şimdi şunu düşünün!

Aldığınız o nefeslerden birini o denizaltındaki o ufaklıklar üretti. Şu an uzaydan farklı renkler saça saça bana el sallayan bu diatomeleri net bir şekilde artık görebiliyordum. Sanki saçtıkları bu renklerle bana kendilerini fark ettirmeye çalışıyorlardı. Ya da benim ilgi arsızlığım tuttu bilemiyorum. Yaşamın canlı renkleri, beni hayatta tutan, soluduğum her şey oradaydı. Hassas mavi çizgilerin en incesine oturacağımı, balonlarımla yükselirken tahmin edemezdim. Ama oturmuştum artık, aşağıya baktığım zaman net olarak karşımda duran diatomelere yüklerimi atma zamanımın geldiğini anlamıştım. Taa uzayın dışından bana uzattıkları o eli kendime doğru aslında ben çekmiştim. Sırtımdaki balonlarla artık daha fazla yükselemezdim de. Bu yüklerden kurtulmadıkça ruhum... Ah benim o ruhum yok mu içimde nefesini tutup sıkışmaya devam

edecekti. Bak ruhum sen nefesini tutup patlama noktasına gelmeden ben sana beklediğin bir harekette bulunup, bir güzellik yapmaya karar verdim.

Önce sen geçmiş şaşkınlıklarım, seni okyanusa bırakmaya karar verdim. O gerçekleşmemiş beklentilerin, yolunu şaşırmış hayallerini bırakıyorum, artık benden gidebilirsin. Sonra sen kalp parçalayan heyecanlarım hele sen yok musun? Neler yaşattılar sana dur sen anlatamadan ben seni çat diye fırlatayım. Odanın arkasındaki henüz minik damlalar halindeki göz yaşlarım. Özür dileirim yıktığım inançların için, şimdi okyanusta huzur bul. Sonra sen mutfakta saklanan bıçaklar sizleri de atınca epey bir demirlerimden hafıflemiş oluyorum. Kırılan ayna ve hastane kokuları neden o kadar üzerime üzerime kırıldınız anlamasam da acımadan bıraktığınız izler için teessüf ederim. Sizi fırlattıkça omuzlarımda hissettiğim hafifliği çok daha önceden tatmak isterdim.

Unutmadan, bir sen kaldın “sana duyduğum özlemler”. Dünyada nereye gitsem benimlesin, nerede yemek yesem karşımdasın, yan koltukta yine haberleri izliyoruz, çizdiğim resimler, yazdığım yazılarımsın. Her şeyim oldun sana duyduğum özlemler, sen bile beklemiyordun böyle olacağını itiraf et. Her şeyi suya bırakabiliyorum da bir tek seni bırakamıyorum. Elimdeki yükü sıkı sıkıya tuttum, korktum elimden kayıp düşersin diye. Sana duyduğum özlemi yük olarak görmek bile tüm yaşadıklarımıza ihanet. Ben de mavi balonlarımla dünyaya dönerken bir tek seni geri yükleyip çok sevdiğimiz Çamlıca'ya geri indim. Sana duyduğum özlemleri hayat boyu büyük bir sevgiyle taşıyacağıma dair söz vererek...

Kayıp Aranıyor

RABİA EGEMEN

*“Bu bir uçurtmanın kaçıışı
Belki de değil.”*

Kaybettim. Bir süreliğine orada bırakmıştım döndüğümde yoktu. En vahimi kaybetmeyi istemediğim bir şeyi kendi ellerimle kaybettim. Bir anda kaybolmadı, yavaş yavaş yitirdim onu. Önce gözlerimden başladı. Gözlerimdeki ışıltı yavaşça söndü. Pırıl pırıl parlayan gözlerim donuklaştı. Sonra çok rahat bir şekilde yalanlar söyledim. Çok ayıp, utanılacak, yüz kızartacak diye düşündüğüm şeyleri umarsızca yaptım. Kötüyü fark ettim ve kötüye meylettim. Başkalarının derdi daha az benim oldu artık, dünya her zamankinden daha çok benim çevremde dönüyordu, duyarsızlaştım. Nasıl başladığını hatırlıyorum, matematik yüzünden. Sayı doğrusunu öğrettiler. Her şeyi bölmeye başlamam o yüzden. Yoksa herhangi bir şeyi, diğer şeylerden ayırmak neydi bilmezdim. Ne günleri birbirinden ayırıyordum ne de insanları. Birisi çıktı rakamları öğretmeye çalıştı, öğrenmeye başladım. Sonra

o rakamlar bir saatin içinden her gün göz kırpsalar da bana henüz birer rakam olmaktan öteye geçemediler. Bir gün birisi geldi rakamları, sayıları öğrendin artık, bak bu akrep, bu da yelkovan hadi bölmeye başla zamanı dedi duvardaki saati gösterip. Sayılar ikinci plandaydı, onların ifade ettiği şeyi akrebin ve yelkovanın konumu belirler artık. Böyle böyle günler geçti ve saati yeniden sordular, dönüp duraksamadan cevap verdim. İşte o gün, o saat, o saniye. O an sonunda mutlaka yenileceğim, zamanla kavgamın başladığı andı. Saati öğrenmek büyüme, en basitinden. Bırakın da çocuklar saati hiç öğrenmesin.

Masallara inanan, en sevdiği şey waffle'ın atası kabul edilen iki petibör bisküvi arası lokum olan, ince işçilik isteyen mandalınanın ipliklerini soyan, kremalı bisküvinin ilk önce kremasını yiyen, sarı kola ile siyah kolayı karıştırıp içilmeyecek hale getiren, zorbalık gördüğü çocukların adını bir listeye yazıp o listeyi cumhurbaşkanı olana kadar saklayacağına yemin eden, portakal kabuğundan boksör ağızlığı yapan, kollarını

ve bacaklarını ayırarak kapıya tırmanan, etek uçlarına mandallar bezeyip tarağıyla konser verip, sahne hayatına atılan, Ankara'da kış günü balkona çıkıp donmuş balkon demirlerinin tadına bakan, naylon torbaların ucuna ip bağlayıp balkondan uçuran, yere düşen şekere beş saniye kuralı uygulayıp öpüp tekrar ağzına atan, üfleyip öpünce mikropların kaybolacağına inanan, gözü yeşil olanların dünyayı yeşil gördüğünü düşünen, Öznur ile üç tekerlekli plastik bisikletleriyle dünyayı turlayabileceğine inanan o çocuğa ne oldu? Nereye kayboldu?

Bilirim cesurdu o. Elinin yanacağını bile bile o sobaya dokunurdu. Elini prize sokar, kumandadan söktüğü pillerin tadına bakardı. Parmağının zar tabakasına toplu iğne geçirirdi. Su birikintisi görünce içine girip zıplardı halbuki ben ayakkabılarım ıslanmasın diye vazgeçerdim. O ayakkabısı ıslanırsa çıkarır yalın ayak devam ederdi yoluna oysa. Buz gibi su içerdi o, ben hastalıkla uğraşmayayım diye soğuk su içmeyi bıraktım. Boğaz ağrısından korktum. Hep top oynardı. Sabah, akşam, öğlen, ikindi, yatsı. Kurallara da uyar adamakıllı oynardı.

Kurallar; abanmak yasak, beşte devre, onda biter, üç korner, bir penaltı, kaleci-oyuncu yasak, atan alır.

Saklambaç oynamayı da severdi. Her oyun gibi onun da kendine göre kuralları vardı ve mızıkçılık yapmak yasaktı.

Kurallar; altmışa kadar sayılacak, önüm arkam sağım sobe, denmezse arkada saklanıp sobe yapılabilecek, sadece sona kalan kişi total tilki olabilecek, ebe sürekli sobe yerinde durmayacak.

İhtişamlı bir hayat yaşayacaktı, büyük şehirlerde büyük işlerin peşinden koşacak ve büyük adam olacaktı. Uzaklara gidecekti, çok uzaklara çünkü ıslıl ıslıld oralar, binalar gökyüzüne değiyordu. Gidemedi, gidemedim

uzaklara.

Kötü şeyler de yaptığı oldu ama hiçbir zaman benim kadar kötü biri olmadı. Bisikletin arka tekerleğine pet şişe koyup gürültü eşliğinde bisiklet sürmüştü. Bütün mahallenin kafasını şişirmişti. Cıvcivleri uçsunlar diye dördüncü kattan aşağı atmıştı. Metal kalemtraşın içindeki bıçak ile başka kızların suluklarını kesmişti. (Hak etmişlerdi.) Abisi yeni aldığı renkli misketlerin içine kuşları hapsettiklerini söylemişti. Misketleri teker teker taşla kırdı. Kuşlar özgür olsun diye. Tel örgülerle kaplı zeytin ağaçlarının da kuşlar gibi özgür olmasını isterdi. Ekmek kııntısını taşımaya çalışan bir karıncaya yardım etmek için kııntıyı alıp, yuvasına kadar götürüp, yuvasının içine sokmuştu. Zavallı karıncaların dünyasında büyük bir tıkanıklığa yol açmıştı. Yırtık bir pantolonun karşısında düzgün bir pantolon giymiş, aç bir karnın karşısına şişkin bir karınla geçmiş, ailesiyle yaşadığı güzel anları ortamda konuşurken böyle bir ailesi olmayan huzursuz bir ailede yetişen biriyle yan yana durmuştu. Oyunlarda hep dışlanan çocuğu korumayıp, o yoksa ben de yokum diyerek ötekilere rest çekmemişti.

Özür dilerim sevgili karıncalar ve cıvcivler. Misketler için kusura bakma abi. Affedin beni mahalle sakinleri. En çok da dışlanan çocuktan, yan yana durduğum çocuktan özür diliyorum. Lütfen, bağışlayın beni! Zaten yitirdiğimi aramakla meşgulüm. Bir bebeğin göz bebeklerinde, sokakta yaşlı bir teyzenin nur düşmüş yüzünde görmüştüm onu. Aniden karşıma çıksa önce şaşırtsa, sonra sevindirse beni. Sanki bir uçurtmaydı o, bembeyaz bir uçurtma. Zamanla kirleniyordu ve bu onu çirkinleştiriyordu. İşte o zaman anladım kirlenmek güzel değildi. Onu bana bağlayan tek şey incecik ipiydi. Tuttum, ip elimi kesene kadar tuttum. Sonunda ip elimden kurtuldu yükseldikçe yükseldi. Uçtu, gitti...

Pamuk İpliğinden Hayatlar

REYHAN ÖZSOY

Tanrıça Clotho, *“Biri ipi çekiyor.”*

Tanrıça Lachesis, *“Kim bu?”*

Tanrıça Atropos, *“Bu bir çocuk!”*

Dizlerini böğrüne çekip gözlerini ayaklarına dayamıştı. Oturduğu yerden başını, dizlerinin üstüne koymada tereddüt ediyordu. Kararı, utançla gurur arasındaydı. İp makarasını unutmak onun suçu olmasa da en güzel uçurtmaya sahip olmak onun gururuydu. Kendine özgün şekli ve büyüklüğü, havada bir harbi başlatacak izlenimi veriyordu. Diğer veliler bir hileyle hazırlamışlardı çocuklarının uçurtmalarını; ince demir tel, en sevilen çizgi karakterler ve petrolden bir çarşafı gerilmiş savaşçılar. Halbuki ıhlamur çıtaları, kokusuyla barışı getirecekti semalara. Babasının uçurtmayı yaparken ki görüntüsü düştü şimdi de önüne. Çivileri dudaklarında tutarken ki ettiği dua hatırına geldi, oysa ne içten etmişti. Eğer annesi unutmasaydı makarayı vermeyi, modeli eski de olsa gücü yerinde olacaktı Karabaş'ın. Babası düldül dese de kendisi ısrar etmişti bu ismi ona koymayı. Arabanın altında ezilmiş başını

gördüğünde de inanmıştı onun gökyüzüne çıkacağına. Elindeki mektubu bir hışımla yırttı. Artık yazdıklarını ona ulaştıracak bir uçurtması yoktu. Okul müdürü yerdeki kâğıt parçalarını fark etmiş olacak ki önce uçurtmasına sonra da çocuğa yan yan bakıyordu. Nereden geldiği belli olmayan bir merhametle kafasını çevirip hiç görmemiş gibi yoluna devam etti. Çocuk derin bir oh çekti. Bahçe duvarının dibine doğru elleri cebinde ilerledi. Hafta sonu cebinde kalan leblebileri kimseye göstermeden yemek istiyordu. Biriyle bir şeyler paylaşacak havada değildi. Şimdi gidip bir arkadaşından birkaç metre ip istese onunla paylaşacaklar mıydı sanki. Herkesin tek derdi yanındakini geçmek değil miydi? Şu vakit, ip namustur. Sahip çıkıla. Duvarın üstünde yırtıcı teller ve tellerin arasından geçen ağaç dallar, yine duvarın dibinden başlayan beş katlı aile apartmanları, balkonlardan sarkan çamaşırlar... önce başını eğdi ve yemeğe niyetlendiği leblebileri ayağının altında toz haline getirdi. Yandaki apartmandan onu izleyen kedi, fırlayıp yanına geldi. Parçaları bir umutla kokladı. İşe yaramayacağını anladı

ve umarsızca geri döndü. Okuldan çıkmanın bir yolu olmalıydı. Müsabakanın bitmesine ise daha saatler vardı. Güvenlik kulübesinde görevlinin uyuduğuna çoğu kez şahit olmuştu fakat bugün bahçenin kalabalığından ve müdürün ortalıkta dolaşmasından pek cesaret edemezdi uyumaya. Arka kapıda muhakkak bir öğretmen olur; çay-sigara köşesi boş kalmazdı. Duvarın dibinde doğruldu, tellerden atlamak akıl kârı değildi. Pantolon hafta sonunki kır düğünü için alınmıştı, annesi bayram için saklamak isterken yalvar-yakar bugün giymek için izni almıştı. Aslında annesine olan öfkesi dinmemişti, bu ondan intikam almak için iyi bir fırsat olabilirdi. Babası özellikle uyarmıştı annesini, çeyiz sandığında saklanan iplerden verecekti kendisine. Gönlü yoktu vermeye, kocasına bakıp homurdanmıştı, hep koynunda taşırdı sandığın anahtarını. Babasının birikintisi, bayramda ikram edilecek lokum ve şekerler, misafirlik pirinçler, sohbetlik fincanlar orada saklanırdı. Pantolonu kurtardı fakat ipi çekip çıkaramamıştı. Unutkanlığı ilk değildi ki; prizde, ocakta unutilanlar... Babasıyla doktorun konuşmasında duymuştu; bir gün onları da unutacakmış.

Bahçedeki şenlik içten içe zorlamaya başlamıştı. Gözlerini kapadı fakat kulaklarına engel olamıyordu. Rüzgâr göz kapaklarını okşuyor, yanağında gıdıklanma hissi bırakıyordu. Tebessüm etmenin ne yeriye ne de zamanı. O yüzden rüzgârı büyük bir ciddiyetle karşılamak istiyordu. Ne var ki; yarıştaki çocukları coşturan rüzgâr, aynı merhameti onun için de göstermek istiyordu. Yanağındaki gıdıklanma hissi giderek arttı ve anında silkindi. Ağacın yapraklarının arasından bir şeyin yüzüne düştüğünü fark etti; bir kurtçuk, kelebek yahut bir örümcek... Gözlerini açtığında uzun, ince tüylü bir şeyin sallandığını gördü.

Sadece Tanrı İz Bırakmaz

ZEYNEB RABİA AKTÜRE

Ettiği itirafların, ama daha çok, Harun'un o sonsuz merhameti ve aptallık derecesindeki saflığı karşısında titreyerek tavandan zemine uzanan dağınık kütüphanesinin en alt rafından Feyruz'un plağını çıkardı. Başı dönüyor, midesi bulanıyor ve doğru düzgün nefes alamıyordu. Yaşadığı adrenalin bile ölmesine yeterdi, ama hayır, böyle planlamamıştı! Kendi kendini öldürecekti.

Birbirine çarpan dizleriyle pikapa ilerleyip plağı yerleştirmeye çalışırken gözü Rousseau'nun Toplum Sözleşmesi'ne takıldı. Bu kadar çok kitabın yazılmasına küfretti ve Harun'un dediğine geldi: "İnsanlar birbirinden ne istiyor, hiçbir zaman anlamadım."

Titreyen ellerinin ona yaşattığı zorluk ve Harun'un ona her an bir şey yapabilmemesinin korkusu içinde sırtı yarı Harun'a, yarı pikapa dönük şekilde kendisine tepetaklak durmuş bakan Feyruz'un gözlerinde Büyükerbent'in deresini gördü. Derede yüzerken plağa su sıçratmadan onu pikapa yerleştirmeyi ve çalıştırmayı başardı. Yaşadığını tahmin ettiği oyalanmada Harun ona nasıl saldırmamıştı bilmiyordu, ama cevap, onun da cinnet geçirme derecesinde bir öfke ve şaşkınlık yaşadığı olmalıydı.

Konna Netlaka odanın tüm duvarlarında titrerken "Y-yükseldiğinde..." diyebildi

zar zor. Sonra, işemeye başladı. Güldü. "S-sanki... B-bunun olacağını... Bilmiyormuşum gibi... Gitmişim... Tuvalete..." Yutkundu. "Çünkü bilirim... Ben her şeyi bilirim... Bilirdim... Sanırdım... Bez takacaktım... Bu kadar zavallı görünmeyeyim diye... Ama daha zavallıcadır... Zavallıca... Bir bebek beziyle bulunmak..."

Bir adım atıp çalışma masasının çekmecesini açtı, içinden silahını çıkardı, sırtı Harun'a dönük sandalyeye oturdu ve silahı sağ şakağına dayadı. Silahın kabzasını sanki yaptığı her şeyi düzeltebilmesi onu sıkıca kavramaktan geçiyormuş gibi sıkıca kavradı ve işaret parmağını tetiğe yerleştirdi.

"Sana bıraktığım parayla ona en güzel uçurtmayı al." dedi. Kaç kere kekeledi, kelimeleri yuttu, dediği ne kadar anlaşıldı, anlaşıldı mı, bilmiyordu. Ama ekleyebildi:

"Ona en güzel uçurtmayı al...
Ve tetiğe bas."

Aldanmak korkusu içinde

Sürekli birbirlerini aldatırlar.

-Şükrü Erbaş, Köylüleri Niçin Öldürmeliyiz?

Katil, cinayetin üzerinden ona kurtulması imkânsız bir hastalığın semptomuna ya da

engeline benzer şekilde eklenen “bir şeyi yapmadan önce iyice düşünme ve hareketleri ve sözleri en aza indirgeme” özelliğiyle yaşamaya kısa bir süre önce başlamış olsa da, bu zaman zarfında bu “huyuyla” hayatının en yoğun ve yorucu günlerini yaşadığını “bilinçaltında” biliyordu. Öyle ki, yüzüne sıçramış kan görüntüsünden, her an yakalanma korkusu ve herkesin ne yaptığını bildiği ve polislerin tüm dünyada onu aradığı vehmi onun andaki halini düşünmesine fırsat vermiyordu. Daha kötüsü, yaşadığı tüm bu anormalliklerin anormal olduğunu bilip bunların anormal olmadığına inandırma ve bunların yansımalarını normale dönüştürme eğilimlerinin, onu ele verecek asıl şeyler olduğunu bir içgüdüymüş gibi sezmesi ama tüm bunlara bir çare bulamıyor oluşuydu. Her an hayatının bitecek olması ve o olmadan kız kardeşinin başına daha beter şeyler gelebilecek olması ihtimali bu çaresizliği daha da derinleştiriyor ve hatta içine düştüğü çukurda en olmaması gereken yerde olmasını bile sağlıyordu: mesela bir dedektifin evinde...

Diken üzerinde oturduğu koltukta davetiyeyi nereye koyacağını bilemeyerek elinde tutmaya karar verdi. Bunun bir diğer nedeni de -ki muhtemelen temel sebebidir- ardında hiçbir şey bırakmamaya çoktan adapte olmuş olmasıydı: Bazen düşüncelerini bile sanki başkaları fark edebilecekmiş gibi bir yerlerde bırakmamaya çalışıyordu.

Zekeriya elinde çay dolu cam bir kupayla geldi ve misafirinin önüne bıraktı. Ondaki gerginliği fark edip arkadaşını rahatlatmak istercesine kaşlarıyla davetiyeyi işaret ederken

“Arkasında neden ‘Zach’ yazdığını ve bu davetiyenin neden sana da geldiğini merak ediyorsundur sanırım.” dedi. Misafiri gülümsemeye çalıştı. Zekeriya’nın bir dedektif olarak kendisini çabucak anlayabileceğinin

elbette farkındaydı. Rahat bir şekilde arkasına yaslanmaya çalışırken: “Evet, açıkçası biraz öyle...” dedi. Her şeye cevap vermenin de kendini ele verebileceği en büyük hatalardan biri olduğunu henüz bilmiyordu.

Zekeriya “İlk olarak davetiye geçen cumartesi içindi,” diye girdi konuya. Davetsiz misafirinden hoşlanmamış gibiydi. Devam etti: “Tabii sorun değil... Anlıyorum ki eline geç ulaşmış ya da geç açmışsın... Sorun değil. İlkokuldakilerle 2-3 senede bir görüşür, onları evime, buraya davet ederim. Gizli tutarız bu görüşmeleri, çağırmadıklarım hemen alınır çünkü, bilirsin, köylü huyudur... Ama sonra, bir arkadaşım bana senden bahsetti. Geçen sene hem anneni hem babanı hem de erkek kardeşini kaybetmişsin. Başın sağ olsun... Sonra, kendime, neden seni de bu görüşmelere çağırmadığımı sordum. Hiçbir sebebi yoktu. Evet seninle yakın değildik ama seni severdim...” Zekeriya arkasını yaslandı, bir ayağı yere basarken bir dizini bükerek koltuğun üzerinde kendine doğru çekti ve başını geriye atarak avucunun içine yerleştirdi. Derin bir sohbete hazırlanıyor ya da bunu istiyor gibiydi.

“Zach yazıyor çünkü Dedektif Zekeriya kulağa biraz komik geliyor. Şahsen ben hayatımdaki en büyük karmaşıklığı Dedektif Zekeriya’ya değil Dedektif Zach’e teslim etmek isterdim.” Kendisi dediğine gülerken misafiri de kaşlarını “Yaa... Tabii...” der gibi gülümseyerek kaldırdı ve elindeki davetiyeyi yanına bırakarak çayına yöneldi. Bu eylemi yaparken içinden bir yandan “Ya... Bir cinayetin içine karıştığında tanımadığın, hele de gâvur ismi olan birinden davetiye almak ne kadar komiktir bilemezsin.” derken bir yandan da elinin titrememesi için beynine komut veriyordu: “Titre, titre, titre...”

Çayını yudumladı. Ağzını herhangi bir şeyle kapadığı anlarda kendini daha güvende hissediyordu. Dedektif devam etti: “Tabii

arkadaşlarla aramızdaki bu ‘Zach’ esprisini bilmediğinden içine adımı soyadımı da yazdım.” dedi kaşlarıyla yeniden davetiyeyi işaret ederken.

Katil, sohbetin nereye evrileceğini bilemez halde telaşlanmaya başladığında, buraya gelmeden önce her şeyi ağırdan almaya karar vermişse bile, birden bu evden ve Zekeriya’nın karşısından bir an önce kurtulma isteği içinde apar topar kalkıp hiçbir açıklama yapmadan dış kapıdan çıkacak oldu. Buraya gelme nede ni başta ona çok mantıklı gözükmüştü, üstelik bunun *Allah’ın bir lütfu olduğunu* bile sanmıştı, şimdiyse, daha önce hiç planlamamış gibi, aklındaki soruyu *bir katılmış gibi gözükmeden* nasıl soracağını yeniden tasarlamaya başlamıştı.

“Ee,” dedi Zekeriya. “Bana sormak isteyeceğin hiçbir şey yok mu?”

Katil telaşlandı. “Sana ne sormak isteyebilirim ki? Ne demek istiyorsun?”

“Bir şey demek istemiyorum? Dedektif olduğumu öğrenince insanlar hep sorular. Sen istemiyor gibisin, ona göre bu bahsi açacak ya da kapayacaktım.”

“İnsanlar ne soruyorlar?”

“Genellikle en zorlandığım işleri.”

“Anladım... Sanırım ben daha farklı bir şey sorardım.”

“Ne gibi?”

“Sen bir cinayet işleyedin, bunu nasıl yapardın? Ve... Nasıl saklardın?”

Zekeriya, soruyu bir hayli beğenmiş gibi alt dudağını dışarı doğru çıkardı ve cevap verdi: “İlk olarak... Her cinayet ardında mutlaka bir iz bırakır. Sadece Tanrı iz bırakmadan bir şeyi var veya yok edebilir. Ama bu demek değildir ki biz insanlar için bir cinayet işleyip yakalanmamak ve bundan sadece senle Tanrı’nın haberi olmayacak olsun... Ha, bir de kurbanın tabii, ama bilirsin, o... Ölmüştür.”

Katil, Zekeriya’nın “*senle Tanrı’nın...*” dediği yerde ürperdi.

Ardından Zekeriya, ses tonunu hesaplayıp konuşmasının akışında soruya cevap vereceğini misafirine hissettirerek “Ben her şeyi hesaplayabilen biriyim,” dedi ve bir tirada başlayacakmış gibi derin bir nefes alıp devam etti: “Demek istediğim, her şeyi... Bir cinayetin en iyi nasıl işleneceği ya da nasıl saklanacağına gelmeden önce bazı kurallar vardır. Bunlara çok dikkat etmek gerekir. İlki; cinayete iten sebeptir. Bir cinayet işleyeceksem eğer düşünürdüm: Bu sebep gerçek bir sebep midir? Eğer sebepse, beni sebep olduğuna inandıran şeylere bakarım. Biz dedektiflerin işinde benzer bir kural vardır: *İpuçları, gerçekten ipuçları mıdır yoksa bizlere öyle mi düşündürülmek istenmiştir?* Ya da bu kural bağlamında, düşündürülmemizin istendiği mesajı vermek suretiyle düzenlenmiş gerçek ipuçları mıdır? Her şeyin yalan olduğu ihtimaliyle yaşamak aynı zamanda kendisinden şüphe edilmeyen bir gerçeğe yaşamaktır. Benim dünya tasavvurumda bu gerçek “kendi gerçekliği” oluşturmaktır. İç içe geçmiş dünyalar, diğer dünyaları hakimiyeti altına almak isterler. Çünkü her insanın içinde Tanrı olma isteği vardır. Savaşlar bunun son raddesidir. İnsanlar ancak o zaman bu hüküm savaşına karşı gelirler, çünkü Tanrı’lar ölmez. En azından bu kadar basit bir şekilde, bir mitolojiden falan bahsediyorsak eğer,” Durdu, muhatabının yüz ifadesine bakıp alay eder gibi güldü: “İki rekât namaz kıl der gibisin.”

Katil, dedektifin dediği şeyleri anlamaya çalışırken bir yandan da iyice düşen motivasyonunu toparlamaya çalışıyordu. Ondan net cevaplar isterken kendisini birden felsefe dersinde bulmuştu ve yakalanması an meselesiyken bu saçmalıkları dinleyecek vakti olduğunu sanmıyordu. “Hayır hayır, seni dinliyorum...” dedi yalandan ve ekledi: “Sadece

dediklerinin sorumla ne alakası var, anlamaya çalışıyorum.”

Zekeriya biraz öne doğru eğildi ve ellerini göğsünde birleştirdi. Derin bir nefes verdi: “Her şeyin her şeyle ilgisi var, dünyalarımız gibi.” Biraz durdu, ardından devam etti: “Hiçbir şey birden olmaz... Hiçbir şey tesadüfen olmaz. Dünyamız gibi... Bu sefer içinde yaşadığımız dünya ama... Fiziksel olan...” Zekeriya, misafirinin gözlerindeki heyecansızlığı görünce toparlandı ve *ilk defa* birinin doğru soruyu sormasıyla anlatacağını sandığı hayat felsefesini saklamaya karar verdi. Düşüncelerinin bu kadar değersiz olduğunu düşünmüyordu. Ses tonunu değiştirerek “Yangın güzel bir iştir.” dedi. Misafirinin gözlerindeki şaşkınlığı görünce gözlerini devirecek gibi oldu. Sorusunu hatırlatırcasına “Bir cinayeti...” dedi ve ekledi: “Saklamak için.”

“Ya... Peki silah?”

“En kötü işlerdendir. Yeterince iyi planlanmadıysa...”

“İyi plan nasıldır ki?” dedi katil, *-ki* ekini aklını hiç böyle işlere yormamış gibi gözükme için son an eklemişti. Zekeriya hemen “Bu yüzden Tanrılardan bahsediyordum.” dedi içnelercesine. “İyi ve kötü, tesadüf ve plan, ruh ve beden... Hepsinin bir mantığı vardır...” Misafiri istediği cevapları ancak böyle alabileceğini anladığında sabretmeye karar verdi.

“Yüzeysel yaşamak, histerik de yaşamak demektir. *Histerik yaşamak hayatın değil, duygularının yaşamasıdır.* Duygular yanıltır. Sezgiler şaibelidir. Nesnel olan kesindir. Hayat bir cinayet gibidir... Dünyalarımız gibi, kazanan ve kaybeden, fetheden ve boyunduruğa girenler vardır. Kazanmak için hayatın Tanrı’sı olmak gerekir. Böyle konuştuğumda abarttığımı düşünenler oluyor... Oysa “sağlıklı” bir iradeyle

aralarında çok ince bir çizgi var. Evet, aynı değil, ama derecelendirme, birçok yeni kavramı, durumu ve şartı ortaya koyuyor. Hayatları üzerinde fazlaca tasarruf sahibi olduğunu düşünenler, zamanla kendi hayatlarındaki her sonuçtan kendilerini sorumlu tutmaya başladıkça, kendi hayatlarının Tanrı’sı olduğunu düşünmeye başlarlar. Çok bildiğini düşünmek... Çevresindekilerin de Tanrı’sı olması gerektiğini düşünmek, daha patolojikse, zaten öyle olduğunu düşünmektir... Fazla kaygı, kendinden fazla eminlik, fazla korku... Hepsi iradenin değil, bu hâlin tezahürleridir.” Ayağa kalktı. “Bu yüzden bilmenin değil, hesaplamanın yollarını bulmak mühimdir. Hesaplamak demek, yüksek ihtimal doğruyu bilmek için, yem atmak demektir. Hesapladığın şeyde oyuna getirilemezsin, ama kendini oyuna getirebilirsin... Getirebilir misin... Ve yanıltıcı olduğunu düşündüğün duygunu, bazen yenemezsin. Yanıltıcı olduğunu bile bile, kendini ateşe atarsın... Öyle ki o ateş, vicdanındaki ateşten daha serindir.” Zekeriya odanın bir köşesine dalan gözleriyle muhatabı tarafından incelendiğini hissetse de kendisini toparlamadı ve bir süre öylece durdu. Gözlerini ona çevirmeden dudağının bir kenarını isteksizce yukarı kaldırarak ekledi: “Adamakıllı bir cevap istiyorsun, değil mi?” Ayağa kalktı. “Bugünden sonra... Sokaklarda özgürce gezeceksin. Çünkü 3 dakika sonra buradaki ölü, bir cinayeti ve bir intiharı üstlenecek.” Gözlerini ona çevirdi.

“Para Polenezköy’de gömülü... Ama en önemlisi, korkma. Necla’ya hiçbir şey olmadı. Kötüsüye, yanılmışım...” dedi sesi çatallaşıırken. “Vicdanını hesaplayamazmışsın.”

Kütüphaneye ilerledi.

“İyi planın nasıl olacağını sormuştun... Gel sana göstereyim.”

Necla o gün, her cuma uçurtma uçurduğu

Mehmet amcanın evinin yakınındaki geniş orman yolundan her zamanki gibi mutlu bir şekilde evine dönemedi. Gözlerini açtığı anda gördüğü eski piriñten avize, bilinci yerine geldikçe fark edebildiği yerin konumu ve kıyafetlerinin ve saçının başının haliyle küçük yaşından dolayı neler olduğunu anlayamamış ama *kötü bir şeyler* olduğunu sezmişti. Gözünden dökülen yaşlarla titreyerek Mehmet amcanın evinden çıkmak için uçurtmasını yerden aldı, odadan çıktı ve direkt gözüne çarpan, herkesin yaz-kış gece gündüz demeden açık olduğunu bildiği mutlak kapısından kendisini dışarı attı. Bunu yaparken Mehmet amcaya rastlamaktan korkmuştu, ancak doğru anladıysa, Mehmet amca evde uyuyor ve oldukça sesli bir şekilde horluyordu.

Neler olduğunu hatırlamıyordu, en son sanki biri gözlerini kapamıştı ama hiçbir ses duymamıştı, Mehmet amca bu kadar atik olabilir miydi? *Daha doğrusu, Mehmet amca bu kadar âdi olabilir miydi?*

Her yeri titreyen Necla eve giderken bunları düşünüyor, uçurtmasının tahtasını küçücük elleriyle sımsıkı tutuyordu. Birilerine rastlamaktan da korkuyordu, ama onun için o an en korkunç olan, bunları abisine nasıl anlatacağıydı. Ne olduğunu o da bilmiyordu, ama dünyası başına bu kadar yıkılmışken bunu ne kadar saklayabilirdi?

Eve geldiğinde zar zor kapıyı tıklattı ve abisinin o her zamanki şefkat dolu yüzüyle karşılaştı. “Hoş geldin Necla” dedi, sonuna normalde “m” de eklerdi, ama Necla’nın hâlini görünce donakaldı, ekleyemedi, birkaç saniye öylece durdu. Necla “abi” diyemeden feryat figân ağlamaya başlayınca, abisi onu hızlıca içeri aldı ve omuzlarını sarstı. Neler olduğunu öğrenmek istiyordu, ama bir yandan, *hiç de istemiyordu*. Artık yapılacak tek bir şey vardı...

Abisi Necla’yı eve kilitledikten sonra “canı” Mehmet amcasının evine doğru yol almaya çoktan başlamıştı. Belindeki ağırlık o an ona büyük bir emniyet hissi veriyordu. Oysa o zamana kadar insanların birbirlerinden ne istediğini hiçbir zaman anlamamıştı.

Rıdvan, tüm bunlar olurken sonucu beklercesine, dedesinin evine yakın kahvehanede okey oynuyor, sahildeki arsanın hayalini kuruyor, bir yandan da bu onun *hakkıymışçasına*, dua ediyordu. Fazla arsızlık Tanrı’ya bile nüfuz ederdi, bilmezdi, aslında, inanmadığını da bilmezdi... İnandığı tek şey bir ölüm haberi ya da silah sesi olacaktı, ve o haber geldi: köyde iki el ateş sesi duyuldu. Bir an sevinçten, telefona sarılıp teşekkür edecek oldu, ama o bunu yasaklamıştı. Zabıta köye ulaştığında ve Mehmet amcayı yatağında vurulmuş bulduğunda, soruşturmalar çoktan başlamıştı.

“Vahiy meleğinin adı nedir?” Soru, Pole-nezköy’ün ormanında duyulduğunda, Rıdvan, Harun’un kısık sesle verdiği “Cebrail” cevabını bağırarak dedesine cevap olarak ilettiler. Bir şekeri hak etti. Zekeriya, bir köşeden ikisine baktı: Ya kazanacak ya da kaybedecekti.

Tetiğe erken bastı ve ekledi: “Bak gördün mü... Bunu da hesaplayamadın.”

Kabil'in Sultanları

DİLARA BARUT

Savaş, Kader, Tanıklık.

Çocukluk ve acı.

Dünyadaki dengeyi ve kaderin konulduğu kefelere yüklediği ağırlığı, en çok da ağırlığın yüklendiği kaderi anlamak için başımı göğe çevirdim:

Uçurtmalar.

Hasan ve Emir.

Dünyanın hengamesi, insanın dehlizleri, yaratılışın özü; sadakati, kıymeti ve kıymetsizliği, çivisi çıkmış dünyanın tozu kalkmış sokak aralarını seyrettim.

Özün özünde saklı olan dostluğun sadakati.

İnsanı göğün berrak rengine alıştıran sevgiyi. Yere düşürülen uçurtmalarla gelen galibiyeti ve kötülüğün vicdana değmeyen aksini. Seyrettim.

Seyretti. Yaşanan kötülüğü engellemeye yeltenmedi. Üzerine kalın mı kalın bir perde çekti. Gözlerini sımsıkı kapadı ve kalbinin üzerinden soluk veren sesi var gücüyle kapattı. Tohum içine atıldı. Kötülüğü yapmanın içinde filizlendi. Üzerini örtenin ve durdurmayanın kalbinin üzerine sarmaşıklarını doladı. Bu böyledir. Kötülük bir zehirdir ve hava zerreciklerinden her toz bulutuyla insan ruhunda yer edinir.

Saf ve mümeyyiz bir sayfaya yazılı gibi olan dostluk ise her ruhun kaldırmaya güç yetiremediği bir berekettir. Dünyanın en kıymetli hazineleri dostluğun içinde gizlidir ve bir uçurtma kimi zaman galibiyetin içindeki

mağlubiyetin nişanesidir.

Zenginlik ve esaret, galibiyet ve minnet eş anlamlı birkaç kelimedir.

Hasan ve Emir.

Kazancın içinde saklı olan kaybı, susmakla konuşmak arasındaki bizi insan yapan farkı, dünya tarihinde varlık cümbüşünün orta yerine kurulan savaşları, bir çocuğun bir noktaya takılı kalmış gözlerindeki savaş denilen mefhumun özetini, kanını, dehşetini, kesilmiş bacaklardan yükselen adalet senfonisini, mücadele kisvesiyle iğdiş edilen yazılı metinleri, düşüncelere giydirilen deli gömleklerini -ideolojileri- ve hastalıklı zihinlerden tezahür eden sapkın davranışları seyrettim.

Seyretmedi Hasan. Kendisine biçilen rolü üstlenmek yerine kendi hakikatiyle uyuşan gömleği giydi.

Bu böyledir.

Tercihler aleminde de alemlerden bir alemdir. Doğduğumuz yerin kefareti bize giydirilmek istenen deli gömleklerinden kurtularak ödeyebiliriz. Ücreti mukabilinde midir yaptığımız bilinmez fakat insan olma mücadelesidir. Çoğu zaman insan kalma mücadelesi. En önemlisi insan ölme mucizesi.

Kabil mezarlığının kenarındaki üzerinde “Kabil’in Sultanları” yazılı nar ağacı şahittir. Uçurtmalar dile gelip konuşabilir ve hayatın değeri birkaç cümleyle özetlenebilir: “Hasan, kaybetme sakın!”

“Senin için bin tane bile getiririm.”

Merhamet

HATİCE AKKAŞ

Karşımda bir kız çocuğu, saçları dolaşmış, üstünde birkaç paçavra, tırnaklarına dolmuş toprak ve yemyeşil büyüğü gözlerle... Uzun uzun baktım bu çocuğa, neydi içimdeki duygu? Acımak mı? Acımak biraz üstten gelir bana hep. Ücra bir köyde alt gelirli bir ailenin zihinsel engelli çocuğu olarak doğmak acımayı mı gerektirir? Acıyamazsam durumu kurtaran duygu nefret olur. Bu kızın toprak dolu tırnaklarına bakıp ailesine, doğumunda yaşanan komplikasyonlardan dolayı hekimlere ve yemyeşil gözlerine baktığımda ağlayışım geldiği için kendime nefret duymaya çalışırım. Gel gör ki kapatılmaya çalışılan her duygu patlak verir. Sinirlenmeye çalışırken akan gözyaşımlar gibi... İncim yumuşatıyor kalbimi. O da diyorum, Allah'ın kulu; onunla benim aramda benim ona acıyacağım bir sınıfsallık bulunamaz. Çünkü inandığım Allah, hepimizin yaratıcısı ve eşitlendiğimiz kulluk mertebelerinden bakınca o çok zor

şartlarda doğmuş gibi veya ben çok iyi şartlarda doğmuşum gibi gelmemeye başlıyor. Herkesin diyorum imtihanı farklıdır. Acımak diyorum, inancı olmayanların icat ettiği bir duygu olmalı. Rastgele geldiklerini düşündükleri dünyada şanslarına çıkan aile ve şartlara sığını verip biraz kötü durumda doğan insanlara acıyamaları kaçınılmaz. Çünkü onlara göre ne önceden vardık ne de sonra var olacağız o zaman bu şartlar, gerçek olan tek şey olmalı. Bu yüzden de bu küçük kıza acıyabilirler ancak. Müslümanlar merhamet eder ama merhamet acımak gibi sinsi bir duygu değildir. Acımanın içinde her zaman kendi halinin böyle olmadığına sevinme duygusu yatar sanki. Başkasının kötü durumuna bakıp haline şükretmek yüreği açık her insanın öğreneceği bir duygu olmalı... Merhamet daha saf, daha yatay bir duygu sanki. Biz diyorum inanalım, merhamet edelim.

Öteki Amnezi

VİLDAN TEZEL

Kovulduğum günü hatırlıyorum. Sana bu hikayeyi anlatacağım. Çokça anlat-tım, biliyorum. Hiç dinlememiş gibi dinleyeceksin beni ve ben hiç anlamamış gibi yapacağım dinlemediğini. Tekrar anlatacağım sana bu hikayeyi. Bedenimi bir kefeneye koyup kibleye dönük yerleştirdiğinde toprağa, duy-mayacaksın bir daha sesimden. Tek anım bu, tek hatırladığım. Neyi unuttum anımsayamıyorum. Zihnim boşluk ve sanıyorum oldukça küçük artık. Ama önemli değil. Hâlâ atıyorken kal-bim dinleyeceksin beni ve gülümseyeceksin anlamadan.

Kovuldum haberim yoktu. Kentin sessiz, gri merdivenleri vardı. Tanıdık bir bakış aransa o merdivenlerde rastlaşıldı. Üst üste binerdi binalar. Baktıkça döküntüsü üstüne sıçardı. Akşam vakti kıyama durduğunda kubbeli camiler, kıyameti anımsatırdı. Densizliğimden yakalandım, ötekiliğimden tahammülsüzlükle. Kentteki haşerat sürüsü paçalarımın bulaşmıştı. Kovdum. Kovduğum an anladım ki kovulmuşum. Kovulmuşlukla ettiğim her dua, beni diri bir kayboluşa götürdü. Kayboluşun dirisi ölüsünden beterdir. Atılan her adımla beslenir bu kayboluş. Ümitle sığındım her kutsal mabede. Yine aynı utançla kovuldum. Tekrar ve tekrar.

Yağmurlu bir geceydi. Yokuşlu, ıslak sokakları vardı kentin. Issız sokaklarda gölge-leri sayabilecek kadardı ışık. Alenen itildiğim öte burasıydı. Hayır, ölüme terk edilmedim hiç. Sıyrıldım. Gündüzün aydınlığında gözler önünde sınırı hiç tanımlanmamış öfkeden kin-den ve tiksintiden.

Hiç bilmem eksik benliğin bütünlüklü bir manaya dönüşebileceğini. Bu cahillikle savur-dum parçalarını benliğin. Kırık ve kıvrık parçalar, gün gelip de bütünleştğinde şu gördüğün iskeletimi eğdi. El açıp boyun eğmek-ten kovulmadım ama kovuldum ve el açıp boyun eğdim. Eğik omuzuma gördüğün şu kambur yer-leşti. Aşağıdaydım artık ve aşağılandım. Böylece öteye hep kamburumdan savruldu. Savuran yücelenendi. Yüceleyen kimdi, bilmiyorum ama herhalde bendim. Yücelenen ne demektir, bilmi-yorum ama herhalde ötekileşmemektir.

Hani şu çarpıkça bütünleşen benliğime bir isim okusam “öteki” derdim. Böylece şim-dilerde yitirdiğim ötekinin belleğini edindim. Fazlaca zahmetliydi bu hamallık. Ürkütme-mek için belleği, fısıldayarak söyledim her bildiğimi. Bildiğim yalnızca savrulmaktı; benden, bedenden ve ürküntüden.

Kentin yol kenarında takılırdı ayağım. Savrulurdu bedenim ama değmezdi yere hiç ellerim. Düşmedim ama doğrulmadım da sancılarımın. Kusurun olduğu yerde nevrüz çalgıları susmaz, demişti bir düşen. Ondan sonra ne zaman sendelesen bir düşün işittim içten. Sonsuz bir çemberi yol edindim ben de. Döndüm ve döndüm. Başka bir zaman işlerdi dönüşümle. Kovduğum tüm o haşereler döndü benimle. Döndükçe arındılar sokaklardan. Kimi görsem benimle dönen, yalvardım, al kambu-rumu benden! Gölgesi büyük, korkuyorum bedenimden.

Yası tutulmamış ölümden sana sığınırım Allah'ım, kimseye kambur olmak istemem.

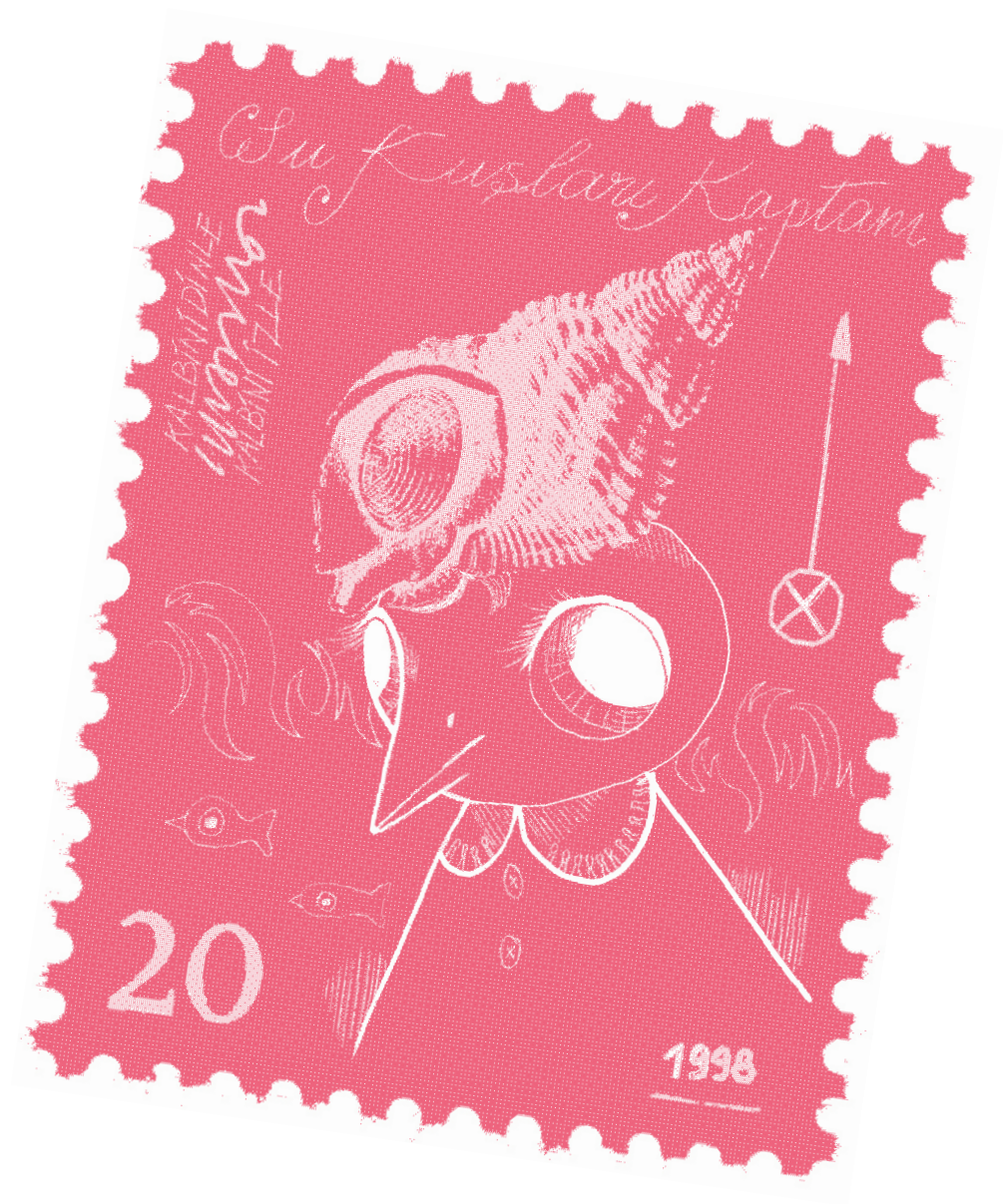

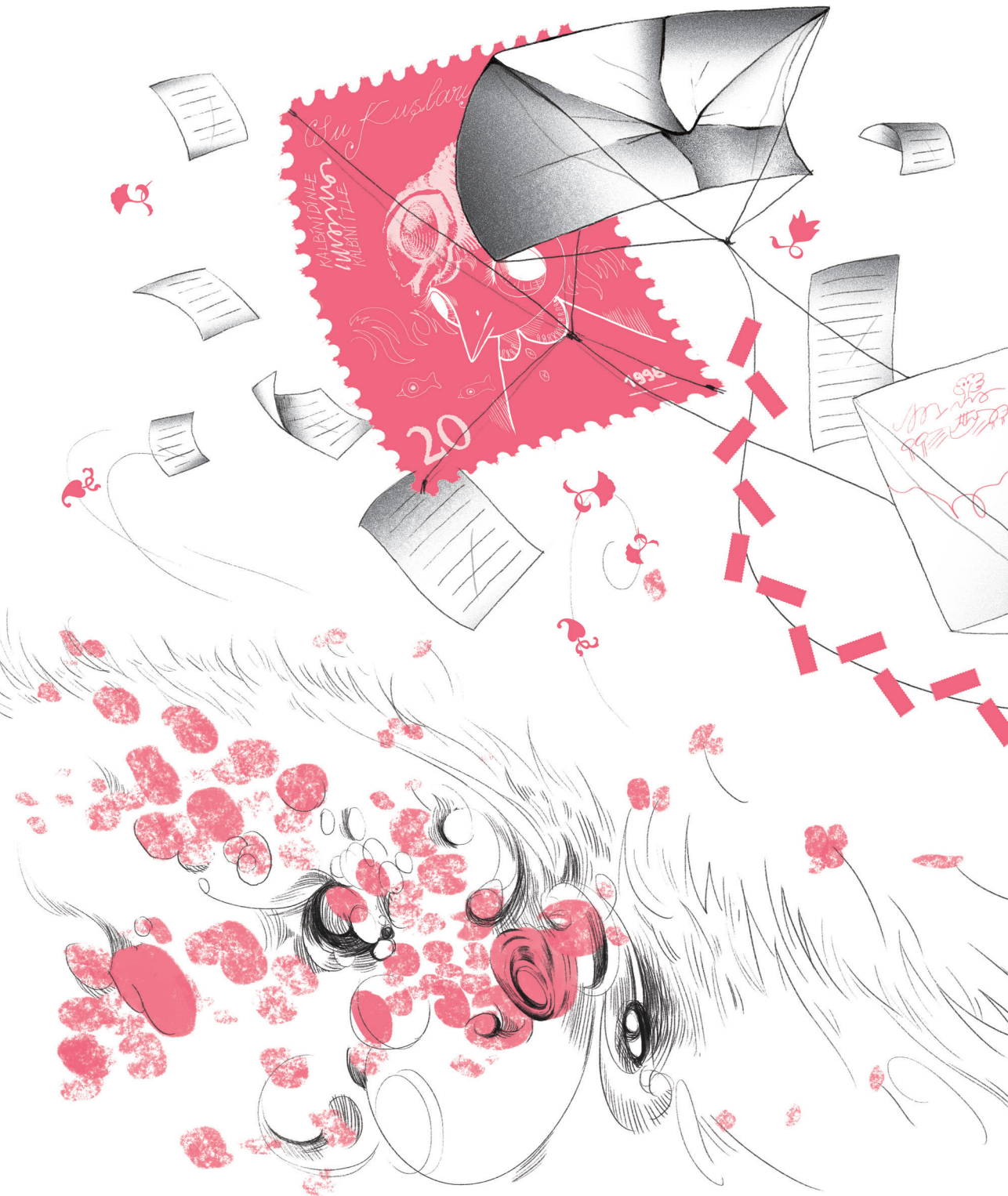
Dostluğa ((mı)bu) Veda

HANNE NUR ÖZDEN

Zamanın tadı acı bugünlerde. Bildiğimi sandığım şeyler ne olmadıklarını anlatıyorlar bana. Seninle son görüşmemizin ardından iki mevsim geçti. “En son nerede kaldık? Ne biliyorsun ne anlatayım?” Özlediğimi hissediyorum. İlginç... Sensizlik, kabullenmeye başladığım bir ihtimalken hem de. Biz zor beğenenlerdendik ama birbirimize merhametliydik. Şimdilerde huysuz ve mutsuzum. Bu mektubu bunun için yazmaya başladım. Biraz bencilce belki ama seni ve sende kalan kendimi özledim. Üç kuş aldım, farklı renklerde, güzel ve sağlıklı. Nerelerde olabileceğini anlattım. Her akşam uyku masalı gibi, seninle olan anlarımızdan, marifetlerinden bahsettim onlara. Geçmişin kırıntıları bir yol olabilirdi, seni bulmak için çıkacakları yolda.

Kuşlarım öldü, tilki saldırmış... Olur hayatta böyle şeyler. Açlık ve tokluk bizim için basit, tilki için ise hayati bir şey. Kız mıyorum ona, sen de nefret etmezsin zaten kimseden. Gözümdeki damlalar yağmurdan herhalde. Evet yağmur yağacak. Güneşli mevsimlerin sonuna geldik. Mektuplarımı sana uçurtmalarla göndereceğim artık. Fırtınalı havanın ardında kuşların bildiği bir diyar vardı çünkü. Geç de olsa sana ulaşmalı söyleyeceklerim. Uçurtmanın ipini bırakmayacağım.

Ve sürgünle başladı hayat...